

En Pensjonists funderinger

Hei! Jeg heter Kai Otto Stokstad og begynte som bussjåfør i Oslo & Follo Busstrafikk AS i november 1971, og ad mange omveier, endte jeg til slutt opp som kvalitetsleder i Norgesbuss. De fleste vil nok kjenne meg som det.

Norgesbuss kjøpte opp OFB i 1997, og jeg valgte å bli med på lasset over. Men etter hele 33 år, skviset dessverre helsen meg ut av dette arbeidslivet - for godt.

Dette var langt fra enkelt. Et helt nytt liv, med bare å gå hjemme, besøke leger, eller å være innlagt på sykehus og institusjoner. Tenk deg å ikke ha helse til å fly, reise på ferier, gå skogsturer eller til å få være like lenge oppe om kveldene som andre. Passerer klokken 23.30, er jeg garantert sengeliggende neste dag.

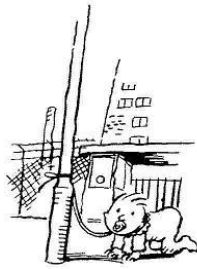
Mitt høyeste ønske blir derfor, at dere skal ta vare på helsen. Verken helsen eller livet kommer i reprise. Husk også at bedriftshelsetjenesten er til for å forbygge fremtidig helse-svikt/skavanker. Hilsen en som vet.

Ja, arbeidsforholdene er viktig, men mas og stress, er noe vi lager oss selv. Lyskrysset blir ikke fortere grønt selv om vi skrur opp farten på hjerte, maser og stresser mer. Ikke blir biler, trafikkhindringer og snø borte heller.

Ja, alle som en, lever vi i en innmari stresset hverdag, men vi greier liksom ikke å hoppe av karusellen. Vi blir påvirket, for vi skal alle først frem, og vi har alltid dårlig tid, enten det er på jobb eller privat.

Ja, alle skal vi rekke både barnehage, skole, jobb, matbutikk, tannlegetimer, hobby, eller hva det nå enn er. Ja, alle er så stresset, at det i blant går på liv og helse løs.

Ja, for ikke å snakke om jobben vår. Nemlig å kjøre buss slik at alle andre skal rekke akkurat det de skal og vil. *Stå på sjåfør, for jeg skal rekke ... Jeg skal nå den trikken ...* Ja, vi har hørt'n før?

For ikke å snakke om at vi hver dag skal "sloss" med alle de andre medtrafikantene, om veien, om plassen i gatekrysset, sloss mot røde lys, overgang og mot undergang.

Uff! Beklager men nå holdt jeg nesten på å glemme alle de utidige gamle tantene som har kranget med gubben sin og lar det gå ut over oss. Og så de alle frustrerte gubbene, som egentlig er vant til å kjøre bil, men som dessverre måtte ha bilen på verkstedet akkurat i dag.

Unnskyld!

Men vet dere hva? Akkurat de samme grinete passasjerene, de samme dårlige rutetidene, de samme gamle bussene, de elendige veiene, og de forbannede lyskryssene - de er akkurat likedan i alle busselskaper.

Ja, dere skal være glade for at dere ikke kjører buss i London sier jeg, for der har de lyskryss der. Ta en titt på bildet oppe til høyre og se om dere skjønner når det er rødt eller grønt lys for stakkars lille deg.

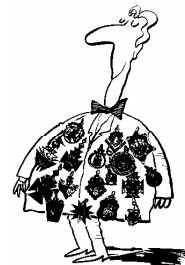

Jeg har sett utallige mennesker komme og gå. Jeg har også sett de som har prøvd seg i andre selskaper, fordi det skulle være så mye bedre der. Men var det dét? Jeg bare spør. Og om det var så innmari bra - hvorfor kom de da "hjem" til oss igjen?

Nei, du må være din egen lykkes smed, og selv bestemme hva som skal få lov til å stresse opp akkurat deg. Lyset blir ikke fortere grønt om du blir irritert og stresser. Og Magda 67 - hun kommer seg ikke raskere av bussen om du stresser. Men kanskje hun gjør det - om du smiler og hjelper henne ut med hennes lille bagasje?

Etter 33 år, tror jeg fortsatt at jeg husker bitte lite grann. Jeg kjenner ennå stresset og fortvilelsen nedover nakken og ryggen, fordi jeg var forsinket og ikke rakk å starte fra endeholdeplassen i rute til neste avgang. Men hvems feil var det egentlig? Ja hvems?

I alle fall ikke min. Det var ikke jeg som satte opp tidtabeller, organiserte trafikken, lyskryss, eller hadde ansvar for hvor mange folk som skulle være med bussen på akkurat den avgangen.

Jeg gjorde bare så godt jeg kunne for å holde ruta, å være blid, samt det å være en god og verdig representant for bedriften min. Ja, for vi var alle stolte av bedriften vår den gangen. Jeg tror nemlig ikke at alle føler det slik lenger?